

Fællesmarked til at stå sammen og sige: Det her må altså ikke ske igen. Vi må ikke endnu en gang være årsag til, at regionale europæiske konflikter fører hele verden ind i en altødelæggende krig.

Jeg synes, det er vigtigt at holde sig for øje, at det netop er det, der har været baggrunden for det europæiske samarbejde, og at målet stadig er at holde konflikterne i ro, forebygge dem og sørge for, at vi kan leve i fredelig sameksistens med hinanden.

Men vi er utrolig gode til her i Danmark – og i øvrigt også i andre lande i Europa – at lade debatten køre om småting; væsentlige småting, bevares, men alligevel småting, som kan få gemytterne voldsomt i kog. Jeg vil blot minde om den lange udveksling af korte bemærkninger, der lige er foregået mellem hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Kent Kirk, om udvidelse kontra afstemningsregler. Sådan kunne man godt opfatte en del af debatten.

Men enhver dansker, der er medlem af en grundejerforening, ved, at hvis der kun er 5 medlemmer i den forening, har man 20 pct. indflydelse, og hvis der er 50 medlemmer i grundejerforeningen, har man 2 pct. indflydelse. Der er ikke noget mystisk i det, sådan er det bare. Og hvis man ikke vil have den udvidelse, skal man bare sørge for at sige til folk: Uha, vi mister indflydelse, hvis vi bliver flere medlemmer. Men vi mister ikke indflydelse. Det er de fuldstændig normale afstemningsregler i enhver foreningsdannelse, at er man flere medlemmer, er man også flere om at bestemme, og så mister hvert enkelt medlem selvfølgelig nogen indflydelse relativt set.

Hvis Højskolepartiet og Enhedslisten ikke har lyst til at tage en offentlig debat og prøve det ganske banale pædagogiske eksperiment at fortælle befolkningen, at det er sådan, det hænger sammen, er det da helt i orden. Gå bare ud og kør den demagogiske linje, kør debatten på de uvæsentlige småting, for så skal vi nok få en morsom debat op til næste folkeafstemning. Men jeg synes, det er letkøbt, og jeg synes, det er overfladisk, at man ikke tager den væsentlige del af debatten, der handler om det forebyggende arbejde, det civile sikkerhedspolitiske arbejde. Det er det, sagen handler om.

Resten af Folketingets partier – og her tænker jeg både på dem, der har stillet dagsordensforslaget, og på SF, der også stemmer for det – har gennem årene været med til at prøve at fastholde perspektivet og taget det lange, seje træk

med at forsvare alle de unoder og noder, EU har været medskyldig i. Disse partier har sagt, hvad der er det langsigtede mål, og at det er det vigtigste. Det er ikke alle de småting og alle de småfnidderier, vi kan genere hinanden med, såsom afstemningsregler, børnemad og tilsætningsstoffer, som selvfølgelig alle sammen er vigtige, men som ikke må forplumre diskussionen, så vi taber det endelige mål af syne.

Jeg vil i denne forbindelse gerne lægge lidt vægt på det, der også har været talt om tidligere i dag, nemlig styrkelsen af den offentlige debat om EU-forhold. Det er ikke rigtigt, at vi ikke har styrket den offentlige debat. Efter den første folkeafstemning i 1992 tror jeg, der gik en chokbølge gennem både den danske og den europæiske offentlighed, og folkeafstemninger i flere andre lande i Europa har tilsvarende vist en meget stor skepsis over for det europæiske samarbejde.

Oven i købet har to af Europas mest demokratiske og mest velstående lande, nemlig Schweiz og Norge, sagt blankt nej til at deltage i det europæiske samarbejde, og det synes jeg er et problem. Ingen kan være i tvivl om, at det er det langsigtede, fredelige samarbejde, de åbne grænser og den fredelige sameksistens, der er det afgørende i denne sag. Derfor er det vigtigt, at den offentlige debat bliver styrket, og det er den også blevet. Vi har siden 1992 sat millioner af kroner af til den offentlige debat, og derfor er det et falsk signal at sende ud, at vi trænger til mere offentlig debat. Vi har masser af offentlig debat. Aviserne er fyldt med kronikker og debatindlæg, der handler om EU's fremtid.

Men hvis vi holder møder om EU's fremtid og skal have folk op af lænestolene og hen i forsamlingshusene eller mødelokalerne, overstiger paneldeletagernes antal ofte tilhørernes; det medgiver jeg. Men det er nok en tendens, som er udbredt for mange andre emnekredse end netop EU-spørgsmål. Og hvad kan vi gøre ved det? Selvfølgelig skal vi sikre, at debatten stadig kører, men vi skal også tage nogle af de advarsler frem, der er nævnt i Udenrigsministeriets notat, som er en opfølgning af de første 14 måneders erfaring med Maastricht-Traktaten.

Jeg vil gerne rose statsministeren, fordi han lagde megen vægt på, at der skal større enkelhed ind i traktatteksterne. Udenrigsministeren sagde også noget om det, så ham vil jeg også gerne rose. De er uforståelige, ikke blot for os, men også for vælgerbefolkningen, og problemet ved den sidste afstemning var især, at vi sendte traktaten ud med den rigtige ordlyd. Det fik vi